

Sokacz Anita

VISZNEK NÉVTELEN RENDSZEREK

Ha messzire méysz, nem hallom
a zenét. Pedig a hangod, a hangod,
hunyt szemű kutyát, kivezet
a világra. Harmóniát nem török,
kenyértestet, pillanatot. Osztunk
nedveinkből szőtt szobát. Hidegkezü égtől
áldást nem várok, ostyákra köpök.
De a szemed, a hangod, a hangod,
világokat keverő Tejút-köldököd:
életed mindegyikben volt már.

Úgy lesz minden, ahogy írtad. Az elején
csak nézzük az utat, lábunk alatt meddig visz
el a mozgójárda. Ha már eleget túrtünk
rossz napoktól, majd vissza meztelenül
időutazó-öreg szívvel. Úgy lesz minden,
ahogy írtad, nyelvünkre fordítjuk
a Búcsú úti havat, kipörgött galaxist,
közepén két tüzes lehelet játszik
időben görbülő jó lélekkel.

ABLAKOS

Kivéreztetem a sötétet. Hagyjon el
a szédület pörgős szoknyája, a Borzongás
utcába forduló kopogós cipő. A seb helye
átlátszó ablak legyen, üveget kísértsen.
Kívülről néztek be, ne bentről fel, ahol hiába
keresném a felejtés lehetőségét.

*

Porral gyűlt szemekkel állnak bennem bolyongók,
kövéren, mint egy parancs. A forró szülőföldről
hozták hangjukban az ámitást: ne felejtsem,
katonás törvényeiket dúdolják szüntelen,
hosszan nyúló testtel, mint a befogadott évek,
mályvás horizontba lógnak. Ettől inkább merültem,
ismerős így lett a mélység, amibe más nem fért:
az érintést úgy értsem, ahogy idegen nyelveket.

*

Belátni, hogy meghajoltam az előtt,
aki meg sem történhetett volna. Napkeltére
süllyedt kényelmes ágyba, megvetett
közönybe. A véget nem érő reszketésben
szétszóróm a hajat hullató szobatársat,
magába omló holt súlyt. Elfáradt, nem követ.
Csak a tárgyalás tompa kalapácsütése.
Az a bíró.
Dönti a Napot.
Addig bevilágít egy használható létige.

AZ ODAADÁS ALAKZATAI

Világos szobában állnak, sötét
konyhában ülnek, szőroncson
kerülnének közelebb, de sarkkörü a táj,
bennük lékek. Nem keresnek
jég alá sikló, pikkelyes fényeket.
Össeomlanak, saját súlya alatt a hó,
emberöltőkön át hidegek. Kárhózatnál
nem üresebbek, de a sírás határától
arrébb, megbánásból indulnak el
gleccserek. Visszasimogat karjaiba
az éjszaka: éjféltor ne üljön fel
senki, mint a kályha, kattogna.
Jégvirágot szőnek a falra álmukban,
nyitott lékekből tátogó szavak úsznak
szájukba, váratlan az északi fény,
pedig sokan ugyanazt színlelték.
Nem húzzák el a függönyöket?
Tavaszi van. Hópaplanból felbukkanó
tetemük új lehetőség a vadaknak.

© Weyer Lili